

Arrest

nr. 122 526 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VERHOEYE loco advocaat C. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Kabul. U bent Tadzjiek langs vaderszijde, uw moeder is Pashtoen afkomstig van Kandahar. U bent een soennitische moslim en niet gehuwd. U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België. U diende Afghanistan te verlaten omwille van een familieconflict. U verklaart dat uw vader twee vrouwen had, die elk zeven kinderen hadden. Uw moeder was uw vaders tweede echtgenote. U verklaart dat uw vader in het verleden, vóór het regime van de Taliban een kolonel was, verantwoordelijk voor verschillende gevangenisstraffen in het Noorden van Afghanistan. Om te vermijden dat uw broers Munir en Bashir (zonen van uw vaders eerste vrouw) vroegtijdig zouden worden ingelijfd, had uw vader hen meegenomen. Tijdens een nachtelijke patrouille heeft Munir, toen dertien jaar, per ongeluk de man van uw tante, Khaled, doodgeschoten. Hij

was hiervoor in de gevangenis en daarna werd er door bemiddeling en het betalen van bloedgeld een overeenkomst gesloten tussen de families. Hiertoe behoorde ook de belofte dat uw vader zijn drie dochters (van zijn eerste vrouw) zou uithuwelijken aan drie zonen van Khaled.

Toen u ongeveer drie jaar oud was, diende uw vader met zijn vrouwen en kinderen te vluchten. Jullie leefden jarenlang in Pakistan (Peshawar). Uw vader heeft uw zussen aan andere mannen ten huwelijk gegeven. Alle kinderen van uw familie hebben gestudeerd, ook de vrouwen, en uw vader wilde hen niet geven aan de zonen van Khaled, die van een dorp in Panshir afkomstig zijn. Uw vader overleed in 1995. Toen de familie van Khaled vernam dat uw zussen al waren uitgehuwelijkt, deden ze het voorstel dat de dochter van Munir met de zoon van Khaled moest trouwen. Omdat deze een drugsverslaafde is, weigerde uw familie dit. De familie van Khaled wilde vervolgens dat uw jongste zus met de zoon van Khaled zou trouwen, ook een drugsverslaafde. Uw zus, die gestudeerd heeft, wilde dit absoluut niet. Jullie werden in Pakistan voortdurend bedreigd door de zonen en neven van Khaled en uiteindelijk keerde uw moeder en haar kinderen terug naar Kabul in 2010, uw stiefmoeder bleef in Pakistan wonen.

Ook in Kabul werden jullie lastig gevallen door de neven van Khaled, wanneer deze gedronken hadden. Twee van hen waren commandanten in Panshir. Een paar keer dienden jullie klacht in, maar telkens kwam de zoon van Khaled amok maken en u en uw moeder bedreigen. Op 22 of 23 september 2012 bevonden u en uw broer Mokhtar zich in het Kardan-instituut, waar jullie beiden les volgden, toen een grote groep Panshiri's, waarvan er twee familie waren van uw neven, het instituut binnen kwamen en uw en uw broer slaag gaven. De politie werd ingeschakeld, twee van hen, ook familie van uw neven, die in hetzelfde Instituut les volgden, werden samen met u en uw broer meegenomen. Na een korte ondervraging over het gevecht werd iedereen vrijgelaten. Uw moeder vreesde voor u en uw broer Mokhtar en besloot dat jullie het land moesten verlaten. Mokhtar verblijft heden nog steeds bij uw moeder in Kabul. Op 8 oktober 2012 verliet u Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 4 december een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), twee brieven van burens, een schrijven van het Ministerie van Binnenlandse zaken, vier schoolcertificaten. Via uw advocaat legt u volgende documenten neer: de examenresultaten van drie trimesters aan het Kardan-instituut, twee aanbevelingsbrieven van uw werkgevers en drie internetartikels.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, namelijk een vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De door u aangehaalde problemen, zijnde problemen met de familie van de (gedode) man van uw tante, behoren integraal tot de familiale - en dus gemeenrechtelijke sfeer.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Dit om volgende redenen.

U gevraagd naar de aanleiding om uw land te verlaten, gezien de door u geschetste familieproblemen reeds jarenlang aanslepen, verwijst u naar een conflict in het opleidingsinstituut waar u en uw broer les volgden (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat twee familieleden van uw neven, die daar eveneens les volgden, samen met een grote groep Panshiri's, u en uw broer hebben aangevallen. Tegenover de politie verklaarden die twee personen dat u en uw broer slechte zaken over hen hadden verteld, wat u ontkende. De politie liet nadien iedereen vrijuit gaan.

Echter, u maakt niet aannemelijk dat dit conflict veel meer zou zijn dan een banale ruzie onder studenten. Niet alleen is het onvoldoende aannemelijk dat deze verwanten van uw neven, nl. twee kleinzonen van een oom van hen - wat toch wel al een heel verre familielink is - zich actief zouden bezig houden met het oude familieconflict dat hen totaal niet aanbelangde. Dat ze in opdracht van de

zoon van Khaled werkten, maakt u nergens concreet en is dus niet aannemelijk. Bovendien, u gevraagd hoe u deze jongens kende, aangezien u vrijwel uw hele leven in Pakistan had doorgebracht, beweerde u plots dat ze samen met de mannen naar jullie huis in Pakistan waren gekomen (gehoorverslag CGVS p.9). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat zo'n verre familie zou meekomen naar een naburig land om uw familie onder druk te zetten, bovendien was u ook niet rechtlijnig in uw verklaringen inzake de aanwezigheid van de familie van Khaled in Pakistan. Zo zei u de ene keer dat uw familie "bedreigd werd door de familie van Khaled in Pakistan" (gehoorverslag CGVS p. 6), om vervolgens uw verklaring te wijzigen door te stellen dat uw vader geen problemen had gezien "die familie niet in Pakistan was" (gehoorverslag CGVS p. 8). U vervolgens gewezen op uw eerdere verklaring, stelde u andermaal dat de familie van Khaled wel aanwezig was in Pakistan.

Moet verder worden opgemerkt dat uw vader geen problemen had met die familie naar aanleiding van het uithuwelijken van zijn drie dochters aan andere mannen. Als verklaring gaf u dat er heel veel geld en dieren werd betaald als bloedgeld. U gevraagd hoe het komt dat u vader geen problemen kreeg toen hij zijn dochters aan andere mannen gaf, en dus zijn deel van de overeenkomst niet nakwam, zei u dat die familie toen niet in Pakistan was, doch bovenstaand werd al aangetoond dat uw verklaringen hierover niet parallel lopen. Verder valt het ook niet te rijmen dat u enerzijds een vrees inroept vanwege de familie van Khaled, woonachtig in Panshir, maar dat uw moeder anderzijds toch beroep doet op die familie om u en uw broer, bij jullie terugkeer uit Pakistan, in een school te laten inschrijven in Safet Cher, Panshir, omdat het te laat in het jaar was om nu nog in een school in Kabul in te schrijven (gehoorverslag CGVS p.9). Dit houdt geen steek.

U gevraagd waarom u in het bijzonder werd geviseerd, en niet uw andere broers, vooral dan de "echte" broers van de drie dochters van uw vader met zijn eerste vrouw, gaf u als verklaring dat u de lieveling bent van uw familie, wat een onvoldoende verklaring biedt. Gevraagd naar de rol van uw oudste broer in het verhaal, zei u dat "hij niet volwassen genoeg is voor zijn leeftijd". Ook dit is een eigenaardige uitleg, aangezien uw broer wel als journalist werkt en de kostwinnaar is van jullie familie en dus eigenlijk - na het overlijden van jullie vader - het hoofd is van de familie. Er kan worden verwacht dat hij als oudste zoon en hoofd van de familie als eerste zou worden aangesproken inzake het aanslepende familieconflict.

Wat er ook van zij, het door u aangehaalde familieconflict, met verbale dreigementen en ruzies, is onvoldoende ernstig om aanleiding te kunnen geven tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Bovendien moet worden vastgesteld dat uw moeder besloot dat "u en uw broer Mokhtar" het land dienden te verlaten, maar dat uw broer zich nog steeds in Kabul bevindt en daar lessen volgt aan het Kardan-instituut, wat indirect aangeeft dat hij weinig of niets te vrezen heeft (gehoorverslag CGVS p.9).

Verder moet er ook op worden gewezen dat u zich bij uw asielaanvraag minderjarig verklaarde, wat duidelijk niet het geval was, zoals gebleken uit de medische test gedaan in het kader van de leeftijdsbepaling overeenkomstig de programmawet betreffende de "Voogdij over niet-begeleide minderjarigen". Uit deze test bleek op 11 december 2012 dat u ouder was dan 18 jaar met een schatting van 20,3 jaar en een standaarddeviatie van 2 jaar (zie beslissing van FOD Justitie dd. 14 december 2012, waarvan kopie aanwezig in het administratieve dossier). Op het gehoor ten aanzien van het CGVS dd. 22 april 2013 zei u plots dat u 24 jaar was, geboren op 5 maart 1989. U gevraagd waarom u zich bij aankomst als minderjarige opgaf, zei u "dat u in België wilde studeren" (gehoorverslag CGVS p.2). Hieruit kan worden geconcludeerd dat u niet oprecht bent geweest over uw identiteitsgegevens noch over de redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u niet aannemelijk gemaakt bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u de subsidiaire bescherming, overeenkomstig art. 48/4, §2, b niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw 'taskara' is een loutere aanduiding van identiteit. Bovendien heeft u zelf tijdens de asielpcedure uw leeftijd aangepast ongeacht dit document. De verschillende certificaten en aanbevelingsbrieven zijn enkel een aanduiding van uw opleidingsniveau en werkervaring. De twee brieven die u neerlegt ter bevestiging van uw problemen zijn van private personen, i.c. uw burens, en hebben geen bewijskracht. Ook het document vanwege het Ministerie van Binnenlandse zaken heeft slechts beperkte waarde, gezien het op uw aanvraag werd opgesteld door een kennis van u en dus een duidelijk gesolliciteerd karakter

vertoont (gehoorverslag CGVS p.5). De door u neergelegde internetartikelen verwijzen niet naar uw persoonlijke situatie, maar naar een algemene veiligheidssituatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betwist de beoordeling dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker voert aan dat hij de aanwezigheid van de familie van Khaled in Pakistan heeft duidelijk gemaakt en dat hij en zijn familie hierdoor bedreigd werden in Pakistan. Hij voert aan dat de kwestie van de mentale gezondheid van zijn broer niet werd uitgeklaard tijdens het interview, waarna dit werd aangegrepen als doorslaggevend argument om zijn relaas in twijfel te trekken. Verder voert hij aan dat hij enkel heeft verklaard dat hij als meerderjarige naar school wou gaan in België, waaruit ten onrechte werd afgeleid dat hij in België wou studeren. Verzoeker meent dat het CGVS te snel tot het besluit van ongeloofwaardigheid komt. Daarentegen kan hij het slachtoffer worden van bloedwraak en vreest hij daarbij voor zijn leven.

Verzoeker voert aan dat bij de analyse van zijn relaas door het CGVS nergens rekening wordt gehouden met de richtlijnen van UNHCR over de slachtoffers van bloedwraak. Verzoeker heeft nochtans heel duidelijk beschreven dat zijn broer de echtgenoot van zijn tante heeft doodgeschoten en dat de bij bloedgeld onderhandelde overeenkomst nadien niet werd nagekomen. De UNHCR-richtlijnen stellen in dit verband duidelijk dat bloedwraak verschillende generaties kan aanhouden en soms slapend kan voortduren tot het conflict opnieuw geactiveerd wordt. Verzoeker is het dan ook niet eens met de stelling van het CGVS is dat deze bloedwraak vandaag niet meer bestaat. De verplaatsing van verzoeker naar Pakistan en ook zijn vlucht uit Afghanistan, tonen volgens hem aan dat deze vrees reëel is. Bovendien houdt de bewering van het CGVS geen stand, immers overeenkomstig UNHCR kunnen volwassen mannen in het algemeen een doelwit worden van een bloedwraak en zelfs vrouwen en kinderen doelwit worden. Bovendien wijst verzoeker erop dat de familie Khaled banden had met de eerste minister van Karzai.

Daarnaast behoren ook hogere generaals onder wie generaal Mohammad Nassim en generaal Ghulam Sharwar, tot de familie van Khaled. Hij meent dan ook dat hij de bescherming van de overheid niet kan inroepen. Als lid van de Mojaddidi-familie wordt hij bedreigd met bloedwraak en heeft hij derhalve te vrezen heeft voor vervolging als lid van een sociale groep zoals bedoeld door de Vluchtelingenconventie. Verzoeker voert aan dat ook na zijn vlucht naar Pakistan hij en zijn familie nog vaak verklikt werden. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid die door het CGVS wordt opgeworpen,

blijkt uit de tekst van het interview dat verzoeker uitdrukkelijk wenste te verklaren dat de familie van Khaled aanwezig was in Pakistan.

Ook verzoekers broer Musthak Ahman is uit Afghanistan gevlucht. Zijn broer Mokhtar heeft Afghanistan nog niet verlaten omdat zijn familie van oordeel is dat deze de vlucht uit het land mentaal niet aan kan. Waar het CGVS dit vreemd vindt omdat Mokhtar als journalist werkt en de kostwinner is van de familie alsook het hoofd van familie, wijst verzoeker erop dat zijn broer een zeer emotioneel persoon is met een expressieve persoonlijkheid, waardoor zijn familie vreest dat hij de vlucht niet aankan. Deze persoonlijke reden waarom Mokhtar het land niet ontvlucht, kan niet worden ingeroepen om aan te tonen dat Mokhtar veilig is in Kabul toont enkel aan dat Mokhtar niet in staat is het land te ontvluchten als hij dat zou willen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat er wel degelijk burgerslachtoffers vallen in Kabul . Hij citeert daarbij BBC News van 18 oktober 2013 waarbij door een aanslag taliban een familie van zes om het leven kwam. Hij verwijst ook naar een zelfmoordaanslag in Kabul op 26 november 2013 waarbij meer dan 10 mensen om het leven kwamen. Ook RFE rapporteerde herhaaldelijk over aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen of gewond raakten. Verder verwijst verzoeker nog naar artikels van Vluchtelingenwerk Vlaanderen volgens dewelke niemand momenteel kan worden teruggestuurd naar Afghanistan. Verzoeker meent aldus dat hij bij terugkeer naar Kabul wel degelijk een reëel risico op ernstige schade lijdt in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoeker legt nog de volgende stukken neer:

- Paragraaf III.A.12 van de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan";
- De "UNHCR position on claims for refugee status under the 1951 Convention relating to the status of refugees based on a fear of persecution due to an individual's membership of a family or clan engaged in a blood feud";
- Een artikel van BBC News van 18 oktober 2013;
- Een artikel van BBC News van 16 november 2013;
- Een artikel van RFE News van 27 oktober 2013;
- Een artikel van RFE News van 29 november 2013;
- Een artikel van RFE News van 11 december 2013;
- 4 persberichten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad beschikt inzake weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst geoordeeld dat verzoekers relaas en problemen behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer. Aangezien aldus werd geoordeeld dat verzoekers problemen niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie vallen, wordt ten aanzien van verzoeker nagegaan of hij een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b, van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, om de volgende redenen:

- verzoeker maakt niet aannemelijk dat het conflict in het opleidingsinstituut ten gevolge van waarvan hij en zijn broer vluchtten, het niveau van een banale ruzie onder studenten zou overstijgen. Vooreerst

wordt het onvoldoende aannemelijk beschouwd dat deze verwanten van verzoekers neven, namelijk twee kleinzonen van een oom van hen, zich actief zouden bezig houden met het oude familieconflict dat hen totaal niet aanbelangt. Verzoeker maakt nergens aannemelijk dat zij in opdracht van de zoon van Khaled werkten. Gevraagd hoe hij deze jongens kende, aangezien verzoeker vrijwel zijn hele leven in Pakistan heeft doorgebracht, beweerde verzoeker dat ze met de mannen naar hun huis in Pakistan zijn gekomen. Het wordt weinig aannemelijk beschouwd dat zo'n verre familie zou meekomen naar een naburig land om verzoekers familie onder druk te zetten, bovendien is verzoeker niet consistent in zijn verklaringen over de aanwezigheid van de familie van Khaled in Pakistan. Zo verklaarde hij enerzijds dat zijn familie "bedreigd werd door de familie van Khaled in Pakistan", vervolgens verklaarde hij dat zijn vader geen problemen had aangezien "die familie niet in Pakistan" was;

- verder wordt opgemerkt dat verzoekers vader geen problemen had met die familie naar aanleiding van het uithuwelijken van zijn drie dochters aan andere mannen. Verzoeker verklaarde dat heel veel geld en dieren betaald werden als bloedgeld. Gevraagd hoe het kwam dat zijn vader geen problemen had toen hij zijn dochters aan andere mannen gaf en dus zijn deel van de overeenkomst niet nakwam, verklaarde verzoeker dat die familie toen niet in Pakistan was, hetgeen niet strookt met zijn eerdere verklaringen;

- verder wordt opgemerkt dat verzoeker enerzijds een vrees inroept vanwege de familie van Khaled, woonachtig in Panshir, maar dat zijn moeder anderzijds toch een beroep kon doen op die familie om verzoeker en zijn broer bij terugkeer uit Pakistan in een school te laten inschrijven in Safet Cher, Panshir, omdat het te laat was om verzoeker nog in Kabul in te schrijven;

- op de vraag waarom verzoeker in het bijzonder werd geviseerd en niet zijn andere broers, vooral dan de echte broers van de drie dochters van zijn vader met zijn eerste vrouw, verklaarde verzoeker dat hij de lieveling is van de familie, wat onvoldoende verklaring biedt. Gevraagd naar de rol van zijn oudste broer verklaarde verzoeker dat deze "niet volwassen genoeg is voor zijn leeftijd". Dit is ook merkwaardig aangezien zijn broer als journalist werkt en de kostwinner is van de familie en dus eigenlijk sinds het overlijden van hun vader, het hoofd is van de familie. Er kan dan ook worden verwacht dat hij als oudste zoon en hoofd van familie als eerste zou worden aangesproken in het aanslepende familieconflict;

- hoe dan ook wordt het aangehaalde familieconflict, met verbale dreigementen en ruzies, onvoldoende ernstig geacht om aanleiding te geven tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b, van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt nog opgemerkt dat verzoekers moeder besloot dat hij en zijn broer Mokhtar het land dienden te verlaten, maar dat zijn broer zich nog steeds in Kabul bevindt en daar lessen volgt aan het Kardan-instituut hetgeen aangeeft dat hij weinig of niets te vrezen heeft;

- verzoeker verklaarde zich bij zijn asielaanvraag minderjarig, hetgeen wordt tegengesproken door de medische testen uitgevoerd door de dienst voogdij van de FOD Justitie op 14 december 2012. Vervolgens verklaarde verzoeker plots dat hij 24 jaar was, geboren op 5 maart 1989. Gevraagd waarom hij zich als minderjarige opgaf, verklaarde verzoeker dat hij in België wilde studeren. Hieruit wordt afgeleid dat hij niet oprecht is geweest over zijn identiteitsgegevens noch de reden waarom hij Afghanistan heeft verlaten;

- met betrekking tot de stukken wordt gemotiveerd dat deze slechts een beperkte waarde hebben en niet van aard zijn deze bevindingen te wijzigen.

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat de vluchtelingenstatus ten onrechte werd geweigerd omdat de door hem aangehaalde problemen van familiale en gemeenrechtelijke aard waren, terwijl hij meent het slachtoffer te zijn van bloedwraak hetgeen overeenkomstig de richtlijnen van UNHCR wel degelijk onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie valt, werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat de door verzoeker ingeroepen feiten niet voldoende ernstig of zwaarwichtig waren om als bloedwraak te worden gekwalificeerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet weerlegt dat niet wordt aangetoond dat de problemen in het opleidingsinstituut gelinkt zouden zijn aan het oude familieconflict, waarover een overeenkomst werd gesloten. Het wordt onwaarschijnlijk geacht dat de jongens in het opleidingsinstituut handelden in opdracht van de zoon van Khaled, evenals dat ze zouden meegereisd zijn naar Pakistan om verzoekers familie onder druk te zetten.

Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn familie in Pakistan bedreigd werd door de familie van Khaled om later dan weer te stellen dat zijn vader geen problemen kende in Pakistan omdat de familie van Khaled er niet was. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist en blijkt uit het administratief dossier. Zo verklaarde hij (gehoorverslag CGVS p. 6) dat zijn familie in Pakistan bedreigd werd en vervolgens (CGVS p. 8) dan weer dat deze familie er niet was. Hiermee geconfronteerd stelde verzoeker dat de familie van Khaled er wel degelijk was en zijn familie bedreigde, wat echter niet te rijmen valt met verzoekers eerdere verklaringen dat de kinderen van zijn vader geen problemen kenden omwille van het huwelijk van zijn drie dochters met mannen van een andere familie. Deze motieven vinden wel degelijk steun in het gehoorverslag.

Evenmin betwist verzoeker het motief dat het eigenaardig is dat, ondanks de vrees ten opzichte van de familie van Khaled, zijn moeder op deze familie beroep kon doen om verzoeker in een school in te schrijven.

Verzoekers uiteenzetting aangaande zijn oudste broer, toont niet aan waarom deze ook niet het risico zou lopen geïsoleerd te worden door de familie van Khaled. Verzoekers uiteenzetting omtrent de redenen waarom de broer niet vluchtte of het feit dat eenieder geïsoleerd kan worden in het kader van bloedwraak, doet geen afbreuk aan de pertinentie van dit motief. Verzoeker toont nog steeds niet aan waarom alleen hij geïsoleerd zou worden. Evenmin blijkt dat zijn broer ondergedoken leeft, aangezien verzoeker verklaarde dat deze in Kabul leeft en lessen volgt aan het Kardan-instituut. Deze vaststellingen doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees.

Waar met betrekking tot verzoekers aanvankelijke verklaringen over zijn leeftijd, hij aanvoert dat dit niet relevant zou zijn, stelt de Raad vast dat op een kandidaat-vluchteling een medewerkingsplicht rust en dat hij oprechte en waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Gelet op het belang van de vaststelling van de leeftijd op het verdere verloop van de procedure, rust ook hier op verzoeker de plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Het feit dat hij dat niet deed en pas nadat een medisch onderzoek zijn leugenachtige verklaringen over zijn beweerde minderjarigheid aan het licht brachten, zijn verklaringen aanpaste, kan wel degelijk in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van verzoekers algemene geloofwaardigheid. Hierbij dient opgemerkt dat dit motief een onderdeel is van de motivering van de bestreden beslissing, die een geheel vormt.

De Raad stelt vast dat aldus op afdoende wijze werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker slaagt er niet in de geloofwaardigheid te herstellen. Waar hij zijn vrees herhaalt, verwijst naar de macht van de familie van Khaled en wijst op het UNHCR-standpunt over bloedwraak, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging nog steeds niet aannemelijk. De Raad weigert dan ook de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b, van de vreemdelingenwet, wordt om dezelfde reden geoordeeld dat verzoeker zulks niet aannemelijk maakt.

2.2.4. Daarnaast wordt nagegaan of verzoeker het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs for Afghanistan" van 6 augustus 2013. Hieruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers sinds de tweede helft van 2012 gestegen is en dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging van het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Er blijken ook nog steeds regionale verschillen te bestaan in de veiligheidssituatie. Aldus wordt nergens geadviseerd om op basis van een algemene analyse van de veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Elk verzoek om internationale bescherming moet op de eigen merites worden beoordeeld. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, wordt in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld.

De bestreden beslissing steunt op het rapport "COI-Focus. Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt. Op basis hiervan wordt gemotiveerd wat volgt:

"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat deze beoordeling overeenstemt met de informatie in het administratief dossier. De persberichten uit BBC News en RFE News die verzoeker neerlegt maken melding van aanslagen in de stad Kabul. Deze aanslagen blijken alle gericht tegen de internationale aanwezigheid, militaire doelwitten of de Afghaanse overheden. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker met deze stukken hoger genoemde beoordeling niet weerlegt, indien zelfs niet bevestigd. Ook de berichten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen zijn opiniërend van aard en doen geen afbreuk aan deze beoordeling. Derhalve wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT